

UMUTSUZ NİSAN

Nisan ayıydı. Annem, canım annem bahar temizliği yapıyordu. Severdi temizlik yapmayı. Her şey normaldi. Her şey iyiydi diyemem çünkü değildi. Annem iyi değildi. Her zamanki gibi yine hastalandı. Önce gözleri karardı. Sonra düşüp bayıldı. Ambulans geldi eve. Göttürdüler annemi. Her zaman olduğu gibi geri döndü sabaha doğru. Fakat birden günler içinde ardi arkası kesilmeyen karnı ağrıları başladı. Tekrar gitti ambulansla ve tekrar eve döndü. Ama bu defa karnı gittikçe şişmişti. Görseniz sanırım hamile derdiniz ama değildi. Doktorlar ne olduğunu çözemiyor her defasında ilaçlarla eve gönderiyordu. Bir hafta içerisinde hiçbir şey yapamaz hale geldi annem. Hiçbir şey. O güne kadar ne olursa olsun kalkıp temizliğini yapan canım annem artık hiçbir şey yapamıyordu. Her gün gözlerimin önünde gözyaşları döküyor, acılar içinde kıvranıyordu. Bense sadece onu izliyordum.

Bir gece sabah olmasını bekledi annem. Babam işten gelecek onu hastaneye götürecekti. Geceleri sıra uyanıyor, annemin acıklı seslerini duyuyordum. Sabah oldu. Babam geldi. Saat 07.15 idi. Uyandım yarı uykuluydum. Babam annemi hazırlıyordu. Annem, babama: "Artık beni hastaneye götür, dayanamıyorum" diyordu. Tam gidecekleri sırada içimden kalkıp anneme sarılmak geldi ama nasıl olsa akşama yine gelecekler diye düşündüm. Çünkü hep öyle olurdu annem hastaneye gider en geç ertesi gün geri dönerdi. Yamıldım. Dönmedi. Ve ben, kahrolası uykuma yenik düşüp anneme son bir kez sarılamadım.

Gitti annem. Haftalarca hastanede kaldı.

Bir kez olsun konuşmadım annemle. Nasıl oldu da annemle konuşmayı istemedim? Nasıl oldu da babaannemle konuşmak istiyordum demedim? Nasıl bu kadar aptallık edebildim. O gün geldi. Ramazan ayıydı. 14 Mayıs gecesi. Perşembeyi cumaya bağlayan gece var ya işte o gece. Sahur yapıyorduk kardeşimle. Aniden annemin kokusunu aldım. Etrafıma bakındım. Yoktu.

Uyudum, saat 11 gibi sarsarak uyandırdılar.

Ne oldu dedim? İzmir'e gideceksiniz dediler. Neden diye sordum. "Annemi İzmir'e nakletmişler" dediler. İlk kez o gün İzmir'e gitmek istemedim. İzmir'e aşık olan ben o gün İzmir'e adım atmak istemedim. Annem iyileşmiş diye düşünüyordum ama yine de İzmir'i görmek istemiyordum. Amcamlardaydım o gün. Dışarıya balkona çıktığımda, girişte bir sürü kadın oturmuş bana acınası gözlerle bakıyordu. Halam ise ağlıyordu. Halama ne oldu hala diye sordum, bir şey yok dedi. Hala doğruyu söyle ne oldu dedim. "Babaannenle tartıştık ta ondan" dedi. Eve gittik kıyafetlerimizi hazırladık. Büyük kuzenim kapıya geldiğinde "Kardeşine oralarda iyi

bak tamam mı, sahip çık ona, siz birbirinize sahip çıkın" dedi. Kötü bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Arabaya bindikten sonra arka camından baktım. Geride kalanlara, ağlamaya başlamışlardı. O an sadece o an büyük bir yokluğun içine düştim. Anlıyordum. Evet, ama dedim ya konduramıyordum, konduramazdım.

Yol boyunca içimden, "kimseye bir şey olmadı" cümlesini geçirdim. Belki binlerce kez... Yol kısıldıkça içimde ki sızı artıyordu. Ve yol bitti. Kalabalık... Bütükler, küçükler. Herkes oradaydı. Ben ise başkasının, kendimce başkasının cenazesindeydim. Çünkü kimse kız kardeşini kaybetmiş gibi ağlamıyordu? Büyük biri vefat etmişse herkes zaten onun ölmesini bekliyormuş gibiydi. Dayımlara çıkarttılar beni ve kardeşimi.

Annem iyiymiş. Ambulansla yolda geliyordularmış. Babam da yanlarındaymış. Geceye doğru İzmir de olurlarmış. Yine de benim her şeye kendimi hazırlamam gerekiyormuş. İyiymiş ama kendimi hazırlamam gerekiyormuş! Annemin ölümüne kendimi hazırlamam gerekiyormuş. On beş yaşında ki kızın ve on bir yaşında ki çocuğun kendini annelerinin ölümüne hazırlamaları gerekiyormuş.

Ben balkon korkuluğuna yaslanmış, aşağıdaki kalabalığı bir başkasının cenazesine bağlıyor, annemin ve babamın yanına geleceğini, her şeyin 1,5 ay önce olduğu gibi olacağını düşünüyorum onlar ise hazırlıklı olmam gerektiğini söylüyor...

Beklerken uykuya daldım. Bir ara uyandım. Babam gelmiş. Mutfakta oturuyorlarmış. Annemde de hastanede yoğun bakımdaymış. Sabah uyandırıyorlar beni. Yengem geliyor yanıma " kızım hadi kalk giyin aşağı inelim" diyor. Odanın dışında diğer çocuklar inerken soruyorum "ne oldu", " sana ve kardeşine bir şey söyleyeceğiz" diyor. Biliyorum dudaklarının arasından döküldükçe o ilk cümleyi ama başkasından duymak istemiyordum.

Büyük kadınlar her odada. Her odada insanlar. Oturuyoruz koltuğa, hepsinin gözü üzerimizde. İki yanımızda da teyzemler. Tam karşımda yengem. Gerçekler tokat gibi yüzüme çarpmak üzere ve ben hiç bir şey yapamıyorum. Ve ve çarpıyor;

- Çocuklar
- Hayır.
- Sakin olun lütfen
- Hayır! Lütfen!
- Anneniz öldü kızım!

Yalnızım artık. Kimsem yok. Beni var eden kadın yok. Geceleri sohbetler ettiğim kadın yok. Okuldan geldiğimde dışarıya kadar uzanan yemek kokuları

birakacak bir kadın yok. Güzel miyim diye sorduğum da çok güzelsin diyecek o kadın yok. Bir gün eve gittiğimde tüm odaların oturma düzenini değiştiren o kadın yok. Ben televizyon izlerken mutfakta şarkılar söyleyen kadın yok. Dardımı anlattığım o kadın yok. Şu arkadaşını gözüm tutmadı diyen o kadın yok. Birlikte alışveriş yapmaya gideceğim o kadın yok. Aşık olduğum insanı anlatabileceğim bir annem yok. Yok... En yakın arkadaşım, dert ortağım, sırdaşım yok... Yok. Ve bir daha hiç olmayacak.

Ölüm!

İşte tek bir kelime her şeyi altüst ediyor. Hiç var olmamışsın gibi dünyadan siliyor seni. Annemi sildi ölüm. Dünyadan sildi, ama yüreğimden, Anılarımdan, Hatıralarımdan silemedi

2 yıl oldu. Dile kolay kalbe zor 2 yıl.

Ölümün varlığını öğrendiğim günden bu yana 2 yıl geçti.

Zaman ne de çabuk geçiyor değil mi? Geçemeycekmiş gibi gelen her şeye zamanla alışyorsun. Evet, geçmiyor ama alışyorsun. Acı yerini boşluğa bırakıyor. Ne hissettiğini bilmiyorsun, ne hissetmen gerektiğini bilmiyorsun. Gitti ya annem. Gittiği günden beri gelmesini bekliyorum. Bazı günler sesleniyorum ona, "nere-desin anne? Yalvarırım geri dön anne, çok yoruldu

anne." Belki başucumda belirir," buradayım kızım yanındayım " der diye umuyorum. Gelmiyor... Gözyaşları içinde uykuya dalıyorum. Rüyalarımda bekliyorum annemi. Gelmiyor...

Anneciğim. Senigörmüyorum, duymuyorum ama sen beni görüyor, duyuyorsun değil mi?

Bak ne kadar mücadele ediyorum hayatta kalabilmek için. Zorlanıyorum ama ayağa kalkıp devam etmesini de biliyorum. Söz verdim sana anne. Bir gün gurur duyacağın bir kız olabilmek için. Seninle birlikte kurduğum hayalleri yaşayabilmek için.

Anne hani bana ben ölsem nasıl yapacağını evin işlerini diyordun ya, öğrendim anne. Kendi kıyafetlerimi katlamayı, çamaşırları asmayı, yemek yapmayı, evi süpürmeyi silmeyi de yavaş yavaş öğrendim.

Senin gibi olabilmek için uğraşıyorum anne. Aslında uğraşmama gerek bile yok biliyor musun? Bazen öylece senin oturduğun gibi oturuyor, aniden senin mırıldandığın şarkıları söylemeye başlıyorum. Sana benziyorum anne. Benim annem sen olduğun için ve ben de senin kızın olduğum için milyonlarca kez şükürler olsun.

Irmak YILMAZ / 12-A

UŞAK Eşme Sosyal Bilimler Lisesi

